

CARME ALBORCH, DIPUTADA DEL GRUP SOCIALISTA AL CONGRÉS

Text: JORDI FORTUNY i FRANCESC VIADEL / Fotos: LUIS DE VEGA

"Em baralle amb qui siga, on siga"

Carme Alborch (Castelló de les Gerres, Vall d'Albaida, 1947), serà probablement la candidata socialista a l'alcaldia de València. De la seva imatge un tant frívola diu que "la serietat no és el mateix que la tristor" i que el que compta són els resultats.

Els passadissos del Congrés dels Diputats, a Madrid, són l'hàbitat natural de Carme Alborch les setmanes que hi ha reunió plenària al Parlament espanyol. L'ex-ministra de Cultura, que quasi mai para dos dies seguits en la mateixa ciutat, s'ha preocupat de tenir un pis ben a prop del Congrés. Així, els desplaçaments i les anades i vingudes no li roben el temps que necessita per a viure, la seva activitat predilecta.

Les coses són així per a Carme Alborch des del 1996, quan el partit socialista va passar a l'oposició i va deixar el càrrec de ministra de Cultura del govern espanyol. Però aviat canviaran, quan es confirmi que serà la candidata del Partit Socialista del País Valencià (PSPV) a l'alcaldia de València, en competència directa amb Rita Barberà. Fem l'entrevista al Congrés, entre votació i votació. Són dies agitats en les files socialistes, per la novetat de les primàries per a designar candidats a les pròximes cites electorals...

—Almunia o Borrell?

—Ja sap que jo sóc la simpatitzant més simpatitzant del partit socialista, però no tinc carnet. En aquestes coses vull ser molt respectuosa. Jo crec que la qüestió és que hi haja dues persones, i encara n'hi ha més, del nivell d'Almunia i de Borrell. Borrell ha estat company de govern i és una persona brillantíssima, que és un rival molt dur, perquè és molt contundent, i a més és una persona d'una gran preparació. Almunia també és una persona amb una gran preparació, molt equilibrada, que té una manera de treballar més en continuïtat amb el projecte anterior i, a mi, sempre m'ha donat moltíssima tranquil·litat i serenitat. Està molt bé que hi puguem participar els dos.

—Molta gent dona per fet que vostè serà la candidata socialista a l'alcaldia de València i que Joan Romero serà el candidat a la presidència de la Generalitat Valenciana. Està d'acord amb aquest pronòstic?

—Joan Romero ja ha dit que aniria com a candidat a la Generalitat, per tant és una incògnita que queda ja de moment aclarida. Crec que Joan Romero, com a secretari general del PSPV, és una

persona adequada per a ser candidat a la Generalitat, i afortunadament, igual que passa en uns altres llocs i a altres nivells, hi ha unes quantes persones que poden arribar a aquesta posició. Significa que hi ha riquesa dins del partit i això és sempre positiu.

—Vostè es veu com a candidata a l'alcaldia de València?

—Sincerament, cada dia m'hi veig més (riu), perquè fa uns mesos no m'hi veia. El que passa és que, realment, ja no m'ho diu sols gent del partit, que m'ho han comentat de manera informal, sinó també quan vaig a algun poble (per exemple, a algun sopar, en aquests dies relacionat amb el 8 de març, que he anat a molts llocs a la Comunitat), l'alcal-

de del partit deia: "ací tenim la futura alcaldessa". Ja no deia candidata, sinó directament alcaldessa. Ha estat tot molt informal... hi ha molta gent al carrer que també ho diu i en acabant t'has de mentalitzar. No era aquest el meu projecte, però la veritat és que no tinc raons per a no presentar-me a unes primàries.

—La seva possible candidatura a l'alcaldia de València ha posat nerviosa molta gent. Diuen que és la candidata que fa més por a l'actual alcaldessa, Rita Barberà.

"Presentar-me com a candidata a l'alcaldia de la ciutat de València no era el meu projecte, però la veritat és que no tinc raons per a no presentar-me a unes primàries."

—Doncs jo crec, i a més ho dic sempre, que Aurelio Martínez, que és ara el responsable de l'oposició pel Partit Socialista a l'Ajuntament de València, és una persona a qui jo estime moltíssim, el valore moltíssim i a més fa una oposició, ell i tot el grup socialista, molt encertada. No sé si és perquè sóc dona, o pel nivell de popularitat, però el contrincant que ara mateix té Rita Barberà i que ha tingut en les darreres eleccions, ha estat un contrincant molt fort i crec que ella també hauria de valorar-lo.

—*Què pensa de la gestió de Rita Barberà a l'Ajuntament?*

—Hi ha alguns projectes dels socialistes que ella ha continuat i, per tant, els valore positivament... Després, hi ha alguns llocs de la ciutat que estan molt cuidats, per dir-ho d'alguna manera, però n'hi ha uns altres, els grans barris perifèrics, on no hi ha hagut una política municipal. Ella també es fixa molt en els grans esdeveniments culturals, però potser després no es preocupa de les biblioteques dels barris o de la política cultural del dia a dia. Per exemple, tot el problema del centre històric de la ciutat, on hi ha llocs que realment estan molt abandonats, i en canvi hi ha uns altres llocs on hi ha una hiperdecoració. O siga, que té una vocació de decoradora important, però no hi ha un projecte de ciutat. En l'època que vivim —no vull parlar del Mil·lenni...— les ciutats tenen un grandíssim protagonisme i són com l'escola de la democràcia, i crec que hi ha moltes coses a fer, perquè a la ciutat és on s'ha de veure més la qualitat de vida i la humanització de la política.

—*Que València tingui un centre històric preciós, però degradat, que tingui grans bosses de pobresa, barris mal connectats... és només atribuïble a la política de Rita Barberà i del PP?*

—En l'època dels socialistes, per exemple, entre l'Ajuntament i la Generalitat es va fer el nou traçat de la ciutat pel que fa a connexió, tant de metro com de tramvia... o siga, que sí que es van fer tota una sèrie d'infraestructures que, afortunadament, s'han anat continuant. I els socialistes tenien projectat —i s'havia començat—, el Pla Riba, que també es feia en coordinació amb el ministeri... Moltes vegades, per no responsabilitzar-se d'un projecte que ja està en marxa, perquè l'han tirat avant els anteriors, que són d'un signe polític diferent, es comença a revisar i a revisar i finalment es van postposant els temes, no? En el patrimoni històric, nosaltres havíem fet un pas avant i ara totes aquestes revisions, al final, a qui afecten és a la ciutat. I finalment, hi ha llocs en la ciutat on la seguretat ciutadana és d'un "10", i uns altres llocs, en el mateix centre de la ciutat, on hi ha moltíssima inseguretat ciutadana.

—*La marginació social que hi ha a València sembla excessiva...*

—És desproporcionada, perquè vas caminant pel centre i t'ho trobes en dos minuts. Es com si, de colp i volta, te n'anares a un altre lloc absolutament diferent, i és a un pas del centre... Crida molt l'atenció. I és perquè no es tracta la ciutat com a conjunt, i no es fa realment un projecte de ciutat, sinó que es veuen determinats problemes i uns altres no.

—*Diuen que, si vostè es presenta, Rita Barberà li podria criticar que quan va ser ministra de Cultura no va donar suport a la candidatura de València com a capital cultural el 2001.*

—Jo crec que no l'encertaria, a banda que Rita és una persona que estime... o que aprecie, perquè estimar és massa, no? (riu) Sí, l'aprecie, de veres, és una dona amb qui tinc bona relació. Les dues som persones afables, obertes, i sempre hem tingut bona relació.

Cometria un error, perquè no he insistit en el projecte que va presentar Rita Barberà, però si ho fera hauria d'insistir en el contingut i la qualitat d'aquest projecte i en el contingut i la qualitat dels altres projectes, i en concret el de Santiago, que va ser un projecte magnífic, i que a més era molt més madur i fet amb molta més reflexió, era un projecte en què totes les forces polítiques estaven d'acord, i això és una raó de moltíssima força, no? Igual com el projecte de Barcelona, que era absolutament meravellós... Llaavors, jo què més haguera volgut? A més, per a mi hauria estat la millor eixida: qui s'hauria endut la glòria política haguera estat jo. La qüestió no era si tenia o no tenia força política —perquè, afortunadament, en el consell de ministres no hi havia cap problema—, sinó que vam pensar que hauríem de donar

"No he insistit en el projecte de València 2001 que presentà Barberà. Si ho fera, hauria d'insistir en la qualitat d'aquest projecte i en la dels altres, i en concret el de Santiago, que era magnífic."

raons objectives, com eren la qualitat del projecte, la participació, i també tenir en compte les infraestructures —que, evidentment, en aquest terreny València estava bé—, però també el suport de totes les forces polítiques, i això no es donava. La fiabilitat d'un governant està també, fonamentalment, en la seua objectivitat i la seua raonabilitat... ja dic, tant de bo el de València haguera estat el millor projecte, però hi havia una gran diferència.

—*Fer grans projectes amb un contingut poc meditat sembla habitual al País Valencià... això perjudica?*

—Perjudica. Hi ha molts exemples, com el projecte de Terra Mítica. Terra Mítica és un projecte que, en principi, no hi ha motius per criticar-lo. Tot el que siga crear riquesa al País Valencià és magnífic. Hem de ser ambiciosos i jo no he d'estar en contra, en principi, d'aquest projecte. El que passa és que ens hauria agradat que s'haguera generat d'una altra manera, més participativa i més col·lectiva, i també amb uns con-

tinguts més clars. Perquè hi va haver un moment en què només hi havia el nom i els terrenys, no? Això del "pensat i fet", la improvisació, està molt bé quan és necessària, però quan no hi ha cap necessitat és millor que els projectes es maduren i es facen a consciència i d'una manera participativa, insisto. Això sempre és molt important: escoltar la major quantitat de persones i d'institucions implicades i, d'aquesta manera és com ixen les coses bé.

—*I la gestió del conseller Camps? en política lingüística, en cultura..?*

—El tema lingüístic està en un moment de recerca de la solució, perquè està en mans del Consell Valencià de Cultura, i jo espere que puguem eixir d'un conflicte que, a l'últim, fa que cada vegada es parle menys la nostra llengua... espere que isca bé i que cada vegada parlem més i millor. Aquesta és la qüestió, perquè al final qui pateix és la llengua i, per tant, la cultura i els nostres senyals d'identitat.

I en qüestió de política cultural, no se sap ben bé quines són les prioritats, i en política sempre és importantíssim tenir clares les prioritats i donar-les a conèixer, i també veure la rendibilitat social de les inversions, perquè el PP en general té molta afeció per la imatge i... no m'agradaria utilitzar paraules com les que ells ens han dirigit, però... tenen una certa tendència al clientelisme.

—*La situació de la llengua a la ciutat de València no és gaire saludable. Si arriba a l'alcaldia, això podria millorar?*

—Espere que sí. I a més és un dels temes en què nosaltres tenim un compromís, i no solament un compromís teòric, sinó una pràctica. Per exemple, una de les coses més increïbles és l'absoluta distància —per no dir que estan d'esquenes— entre la representació de la ciutat i la universitat. No tenen cap tipus de relació ni de contacte. I en general, la connexió entre la universitat i la societat i, per tant, amb el municipi, és absolutament fonamental. De vegades, hi ha qüestions en què no es tracta de fer grans inversions, sinó que són qües-

—**Què li sembla que la Generalitat Valenciana hagi contractat Julio Iglesias?**
 —**N'estic absolutament en contra. Em sembla una falta d'imaginació i una falta de convenciment en la nostra gent i en la qualitat dels nostres productes i, en definitiva, en el pes del País Valencià. Amb independència que Julio Iglesias puga caure'm bé o malament. Però dóna la sensació que hi ha una compensació pels favors prestats.**

problemes no se solucionen amb somriures. Ho vaig comentar a Pepe Grinán, que va ser ministre de Treball en el meu gabinet, i em va dir "te tendrían que haber visto defender los presupuestos".

I també hi ha molta gent que em diu que jo em tire pedres al damunt pel meu aspecte, perquè diuen que la imatge oculta el que ha estat la meua vessant de bona gestora. He estat degana de la Facultat de Dret i he assegut 9.000 alumnes on hi havia lloc per a poquíssima gent... no sóc una persona de representació, i la gent que ha treballat amb mi sap que escórrec els pressupostos, tinc claríssimes les prioritats i a més em baralle amb qui siga, on siga, per traure avant els projectes. De la meua faceta de gestora, n'estic molt contenta. No crec que arribar a ministra i gestionar 70.000 milions de pessetes siga poca cosa, no? La serietat no és el mateix que la tristor. Per altra banda, la gent em diu que agraeixen que en moments durs jo haja anat amb el meu somriure. Cada persona ha de desenvolupar la seua personalitat.

tió de compromís i de gestos.

—*No troba que, a València, els sectors extremistes tenen massa pes?*

—No. Jo crec que no. Una altra cosa és que estiga encara candent, en alguna gent —espere que amb el pas de les generacions la cosa canvie—, una prevenció contra el catalanisme, i no sols contra el catalanisme, perquè pensen que hi ha catalanisme on no hi ha catalanisme... jo no parle mai de Països Catalans, però hi ha una sèrie de connexions des del punt de vista històric i cultural que, negar-les, és negar la història i negar la realitat. Però això no vol dir que treballe a favor de Catalunya i que vulguem que València s'afone, al contrari. Per a mi, que Catalunya vaja molt bé, però València, com més bé vaja, molt millor.

—*Se sent còmoda amb la seva imatge de dona de la gauche divine, seductora, i fins i tot frívola?*

—L'altre dia, María Consuelo Reyna, en una columna al seu diari, deia que jo, com a ministra de Cultura, bé, però que els

